

DISCOVER IJEN

En plats olik många andra. Vykorts vackert vilar Ijens krater framför våra fötter och vi står där stumma av beundran. Svettpärlor har rullat under bestigningen men väl på toppen glömdes varje jobbigt andetag och riskfyllt steg, för både vägen hit och det slutliga målet är nästintill trolldande.

TEXT: Christine Holm FOTO: Christine Holm

INDONESIEN – UPPTÄCK IJEN PÅ JAVA

Vi har lämnat Kaliklatak kaffeplantage bakom oss, där ett av Javas finare kaffe odlas och rostar. Med oss har vi en liten tygpåse med Luwak som souvenir, men spar det världsberömda kaffet till senare tillfälle. Solens tidiga strålar lyser med värme över det frodiga gröna landskapet och vi är på väg uppför, mot vulkanen Ijen som ligger på öns östra sida. Berget är 2799 m.ö.h. och terrängen fram till första anhalten är minst sagt krävande. Klimatanläggningen är avstängd för att den dubbelväxlade Land Rovern ska få extra hästkrafter och chauffören Gede manövrerar jeepen med både stor kunskap och entusiasm. Allt djupare in i djungel tar vi oss, brant uppför, med ogenomtränglig grönska som omringar oss på båda sidor. Svarta apor ses skymta förbi i trädens grenar när vi passerar och den smala stigen under oss består endast av sten och grus. Jeepen studsar ordentligt, det stänker jord om de kraftiga däcken och man hör hur de fastsurrade korgarna på bilens tak slits i sina fästen. I backspegeln ses den ena branta passagen efter den andra försvinna nedåt och jag njuter av varje sekund. Det är äventyr, det är äkta och det här är bara början.

Djungeln avtar efter lite mer än en timmes bilfärd och vi stannar vid den första anhalten. En by med några

fåtal hus, bland låga träd och under klarblå himmel. Berg ses åt flera håll med moln som mjukt omringar dess toppar. Jeepen tar oss inte längre och det är dags för kroppen att arbeta. Enligt guiden Nyoman har vi en ca 90 minuter lång vandring framför oss. Energin är på topp och vi ger oss av direkt. In bland den låga växtligheten och där underlaget är förvånande bra, en bred stig som nästan kan jämföras med ett svenskt elljusspår. Vi följer Nyoman som går på ett smalt spår som slingrar sig fram i den stora stigen, ett väl upptrampat spår där fästet är betydligt bättre. Vandringen är inte alls så krävande som jag föreställt mig, inte än i alla fall. Mellan de låga buskarna sträcker sig smala träd upp mot skyn och vi närmar oss molnen. Vi befinner oss som i en trollskog, där all natur försvinner ut i ett vitt dis utan slut. Jag förvånas över flertalet korgar som står lämnade i sin ensamhet vid sidan av stigen. Samtliga fyllda till bredden med klargula ”stenar”. De är utplacerade på grenar eller stenar och står ungefär en meter upp. Kanske för att det ska bli enklare att lyfta dem. Luften blir allt tunnare, andetaget blir allt mer ansträngda och underlaget blir allt brantare. Men vår vandring uppför fortsätter utan vila. Vi möts av en arbetare som i rask takt kommer gående ner från berget. Vi viker av från stigen och låter honom passera. På sina axlar, på en söndertrasad T-shirt, bär han som ett ok av

två korgar fulla med svavelstenar. Han har slitna kläder, mager kropp och flip-flops på fötterna, men håller ett förvånande högt tempo. Nyoman förklarar att lasten arbetarna bär på väger mellan 70-80 kg och mitt förvånade ansiktsuttryck säger nog allt. Vi befinner oss bland arbetare, i deras värld och passerar både fler utplacerade korgar och flertalet män med tunga ok på sina axlar. Två gånger om dagen bär de dessa korgar uppför och nerför berget. För varje kilo av svavel får de sen 500 Rupiah, vilket motsvarar cirka 38 svenska öre. Ju längre vi går förundras jag allt mer över arbetarna och glömmar lite den magiska natur som omger oss. Känsloerna inom mig slits av förfäran över hur dåligt betalt de får för ett så otroligt slitsamt jobb. Många har säriga axelpartier och jag vill knappt tänka på de skador deras kroppar utsätts för i längden. Varför inte låta en häst eller åsna bära lasten? Men guiden Nyoman förklarar att det har man redan testats, men arbetet blev då mindre effektivt.

Jag släpper tankarna på arbetarna för stunden och känner hur mina lungor ansträngt arbetar för att ta mig uppåt. Vi kommer till en sliten stuga byggd i trä. Det är arbetarnas första anhalt nedåt, där de väger sin last. Och vi har nu tagit oss ungefär två tredjedelar av berget. Det hittills breda ”elljusspåret” övergår till en jordstig och terrängen blir markant brantare. Lungorna

arbetar mer än tidigare men får återhämta sig då stigen senare planar ut längs bergets sidan. Åt höger, några decimeter från mina fötter, blickar jag ner i ett brant stup och det är som ett pussel att ta sig fram på den smala stigen. Att hela tiden se till att inte vara i vägen för arbetarna vi möter. Man räknar ut hur långt man kan gå, hur långt man hinner, var man kan mötas, vart det finns möjlighet att stanna utan att riskera att ramla ner. Pusslet fortsätter och så även vi. Utsikten är magisk, med några få moln som skingrat sig under oss och man ser allt längre. Gröna stora vidder överallt, med djupa dalar, berg och blå himmel. Stigen vi följer sträcker sig kilometerlångt bort längs bergskanten. Vi tar oss ytterligare uppåt och det frodiga landskapet övergår till kala fält av sten och beige sand, med korta svarta rötter som sticker upp ur marken. Ett öde och nästan sargat landskap där doften av svavel blir allt påtagligare. Vi går längs bergsryggen, med stup på båda sidor. Men utsikten är hänförande och gör mig stum av beundran. Framför våra fötter öppnar sig vulkanens krater. Svartvita färör av kala klippor sluttar ner till en sjö som stilla vilar i dess botten. Det bokstavligen lyser om vattnet som har en näst intill obeskrivlig stark turkos färg. Jag har aldrig sett något likande, något så vackert och speciellt på samma gång. Arbetarna ser vi långt där nere, små som myror i storleken och de blir samtliga till svarta

siluetter pga det långa avståndet mellan oss. De rör sig vid sidan av den turkosa sjön, vid ett gult område där rök bolmar upp från marken. Vi är inte tillättna att gå längre utan iakttar allt från toppen. Det är klarblå himmel ovanför oss och det som svävar förbi och hopar sig i horisonten bortåt är svavelmoln från vulkanen. Trots denna magiska syn vi kämpat oss upp till och nu står inför stumma av beundran, så går det inte att blunda för den förfärliga lukten som vulkanen spyr ut sig. Som en blandning av fis och ammoniak sticker det ordentligt i näsan och framkallar nästan ett lätt illamående. Men tack och lov drar svalkande vindpustar förbi som får lukten att lätta i alla fall något. Det är en vykortsvacker plats. Den turkosa sjön ligger på 2300 m.ö.h och är imponerande stor, med en bredd på 1 kilometer. Jag beundrar platsen och framförallt arbetarna som går upp och ner från botten av kratern. Och jag förstår nu att varken hästar eller åsnor skulle kunna ta sig fram här.

Ijens krater sägs vara den mest hänförande naturen Java har att erbjuda och vulkanen sägs även vara en av de vackraste i världen. Den långa vandringen upp var värd varje förlorad svettdroppe och varje tungt andetag. Även hela resan hit, över vackra risfält, genom djungel och på svåra stigar, allt var en upplevelse i sig. Ett äventyr från början till slut och som aldrig kommer att glömmas.

Fakta upptäck Ijen

Beläget: Indonesien, östra Java.

Researrangör: The Experience (utgår från Bali).

I priset ingår: Erfaren guide, transport (bil och båt), hotellövernattning, alla måltid, vatten, samt tillstånd för att bestiga Ijen.

När att besöka: Året runt, så länge vädret tillåter.

Pris: USD 218 / person (vid minst 4 personer).

USD 313 / person (vid minst 2 personer)

Kontakt: www.theexperiencebali.com

Övrigt: Vulkanen Ijen är känd som en av de vackraste i världen.